

Coos Becks

Mijn mooiste gezicht van deze week zit aan de keukentafel in een huis waar al een leven lang herinneringen zijn opgebouwd. Terwijl de thee wordt ingeschonken, vertelt ze rustig over vroeger — over een stad die veranderde, maar waar zij altijd bleef. Een van haar vroegste herinneringen is meteen een bijzondere. 'Ik was tien jaar toen de Walburgiskerk in brand vloog,' vertelt ze. 'Dat was een hele gebeurtenis. Iedereen ging erheen kijken, maar ik mocht niet. Ik moest gewoon naar huis.' Ze glimlacht even. De toren heeft voor haar altijd een speciale betekenis gehad. 'Ik ben namelijk de jongste kleindochter van Plettenberg, de laatste torenwachter van de Walburgiskerk.' Wat dat precies inhield, weet ze niet meer tot in detail. 'Maar hij liep 's nachts rond en moest ieder uur controleren of er ergens brand was.' Het zijn verhalen die in de familie zijn blijven hangen, net als de trots op de toren die nog altijd boven de stad uitsteekt. 'Hij is gelukkig mooi gerestaureerd,' zegt ze. 'Dat hoort gewoon bij ons.'

Ze werd geboren in de Spitaalstraat in Zutphen, in een buurt die inmiddels grotendeels is verdwenen. 'Dat blok is nu weg, allemaal nieuwbouw.' Als kind woonde ze eerst kort in de binnenstad, daarna verhuisde het gezin naar een huis met een tuin. 'Daar heb ik eigenlijk mijn hele jeugd doorgebracht.' Al jong wist ze dat ze wilde werken. 'Met vijftien jaar stond er een advertentie in de krant voor hulp in de huishouding. Mijn vader wilde het eerst niet hebben, maar ik zei: ik wil zelf geld verdienen.' Vanaf dat moment heeft ze eigenlijk altijd gewerkt. 'Ik heb altijd hard gewerkt, maar nooit spijt gehad.'

Na haar huwelijk verhuisde ze verschillende keren binnen de stad. Uiteindelijk kwam ze terecht aan de Stokebrand, waar ze nu nog steeds woont, destijds een gloednieuwe buurt. 'Wij waren hier de eerste bewoners,' vertelt ze. 'Het was toen allemaal nieuw.' Inmiddels is ze een van de weinigen van het eerste uur die er nog woont. 'Ik ben de enige nog in het blok.' Werken deed ze jarenlang, onder andere in de schoonmaak en het onderhoud van gebouwen. Toen ze stopte met haar betaalde baan, ging ze verder als vrijwilliger. 'Nog zevenentwintig jaar,' zegt ze bijna achteloos. Ze hielp in de kantine bij voetbalvereniging AZC, bij gezamenlijke maaltijden en waar nodig. 'Ik vond het altijd hartstikke leuk. Iedereen kende me.' Ook thuis was het een druk leven. Samen met haar man bouwde ze een gezin op met drie kinderen. Inmiddels is de familie flink uitgebreid. 'Ik heb negenentwintig mensen: kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen,' zegt ze trots. 'Dan is er altijd wel een verjaardag.'

Toch kent haar leven ook moeilijke momenten. Het overlijden van haar ouders, vlak na elkaar, maakte diepe indruk. 'Veertien maanden na elkaar,' vertelt ze. Later verloor ze ook haar man, met wie ze haar leven lang samen was. 'Ik kende hem al vanaf mijn zeventiende.'

Ondanks alles kijkt ze met tevredenheid terug. Ze voelt zich niet eenzaam, zegt ze. 'Als ik me verveel, ga ik gewoon een stukje lopen.' Nog altijd doet ze mee aan een wandelgroep in de buurt. 'Dat is hartstikke leuk. Je blijft in beweging.' Over de veranderingen in de stad heeft ze wel een mening. 'Vroeger stonden mensen buiten met elkaar te praten,' zegt ze. 'Nu zit iedereen op zijn telefoon.' Toch ziet ze ook het goede. De burens houden een oogje in het zeil en zwaaien als ze 's avonds de gordijnen dichtdoet. Weggaan uit Zutphen? Daar denkt ze niet aan. 'Ik wil hier niet weg,' zegt ze beslist. 'Je moet oude bomen niet verplaatsen.' De sympathieke Zutphenees met wie ik sprak is niemand minder dan Coos Becks!